

EROISM

N-am măsurat niciodată pe hartă, distanța între București și Praga. Am măsurat-o însă cu piciorul, mai de mult. Și nu numai eu. Drumul acesta l-au străbătut 15 divizii românești în timpul de 8 luni și 17 zile, mai precis de la 23 August 1944 și până la 9 Mai 1945. Mulți dintre acești ostași nu s-au mai reîntors. Au rămas ca mărturie a gloriei și eroismului în lupta crâncenă asupra fascismului, de-a lungul celor peste 1500 km.

Scriu aceste rânduri tocmai pentru cei care hodinesc de 12 ani de-a lungul Ardealului, Ungariei și Cehoslovaciei, anonimizii eroi care și-au dat bunul cel mai de preț, viața, pentru ca noi să trăim astăzi liberi.

Am poposit nu de mult la Ilieni. E acolo o gospodărie frumoasă și bogată: colectiva „Drumul socialismului”. Și tot acolo, la marginea gospodăriei, e un cimitir de eroi panduri. Printre ei se află locotenentul Burticală și sergentul Epure care, cu o mână de grenade, au oprit năvala tancurilor dușmane. Acesta a fost primul sat eliberat de către panduri, de sub robia horțistă.

Și, ca semn al recunoștinței, flăcării și fetele din Ilieni vin la zile mari cu flori, la eroii țării.

La Radna, lângă Arad, elevii unei școli militare, sub denumirea „Detasamentul Păulis” au ținut în loc, cu sacrificii enorme, o divizie blindată hitleristă. Alinate ca și în front, cu comandantii în frunte, plutoanele de eroi elevi repauzează în cimitirul Lipovei.

La Oradea a căzut colonelul Brzoianu Ion și majorul sovietic Scivobii, La Tisa, Eftimie Croitoru; în pusta maghiară frații eroi ofițeri Racoteanu. În Cehoslovacia, la Dol Pjal, tanchistii locotenentii Gheorghii, Mărcăneanu, Vasilache. La porțile Vienei, plutonierul mecanic Ni-chita...

Acestia sînt doar cei cîțiva pe care i-am cunoscut, cu care am mers alături. Dar restul celor căzuți la Debrețin, Budapesta, Banskă-Bistrița, Kromerij și Zvolen? Nu există sat sau cătun românesc care să nu fi dat cel puțin un flăcău. Cei întorși să țină minte și să povestească tinerilor pentru ce au luptat înaintașii la poalele Tatrelor: pentru viitorul visat de ei și trăit de noi.

Misiunea noastră, a urmașilor, e să nu le compromitem niciodată opera. Să veghem ca libertatea și pacea cîștigată cu atîtea jertfe să nu ne mai fie furate cu nici un chip. Acestul scop, și acela de a fi o școală a poporului, îi slujește armata de azi. Sînt două nobile țeluri, în îndeplinirea cărora an de an se formează iscusii luptători, buni și luminați cetățeni, oameni care, întorși în satele și orașele de unde au plecat, muncesc cu rivă și devotament pentru înflorirea patriei noastre. Sînt și acestea fapte de eroism, care chiar dacă nu se împlinesc cu sacrificiul vieții, totuși merită tot atîta laudă și cinstitură.

Locotenent colonel **TRAIAN UBA**

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMINALĂ A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Anul 59

Seria II-a Nr. 457

8 PAGINI - 15 BANI

Miercuri 26 sept. 1956

În unitățile armatei noastre populare se duce o vie activitate culturală. În orele de club, militarii citesc ziare, reviste și cărți, discută conținutul gazetei de perete, ascultă conferințe, recenzii, emisiuni radiofonice ori joacă șah. În clișeu, o oră de club.

Toamna
A venit aseară
Rugine și sprințară
Și mi-a apărut la geam
Ca o piersică pe-un ram
Ca un strugure pe-o viță
Cu parfum de rozachie
Ca un puf de păpădie
Ca o floare în cosiță...

Toamnă dragă
Tolba-ți plină
Polettă cu rugină
O aștept cu dor de mult...
Azi am și-nceput s-ascult
Zvon de lorburi vestejite
Freamăt dulce de pădure
Mădări de ruși cu mare
Goarna ta îngălbenită.

Toamnă dragă
Eu te știu
Cu nectaru-ți rubiniu
Doar te-aștept de-atîtea ori
Însă pentru cititori
Vreau să-ți iau un interviu.

DE VORBĂ CU TOAMNA

Toamna
M-a privit mirată
Și pe dată
Mi-a spus: „Vreau să te previu!
Nu sînt bună oratoare
Însă am venit cu lapte
Uite roadele-mi sînt coapte
Vara, vezi, surată bună
N-a lăsat grădina goală
Și mi-a pregătit în poală
Flori să-mi împletesc canună.
Iar apoi la despărțire
Cînd îmi dote în primire
Nestemata ei comoară
Mi-a spus: „Stringe rodul bine
Nu mă face de rușine

Nu mă face de ocară!
Fii atentă, toamnă dragă,
Stringe rodul în desagă
Nu-l lăsa pe cîmp afară!
De-ai-a-ți spun să se-nțeleagă
Și de publică în gazetă
Ce ți-am spus aici mai sus
Atunci, te-aș ruga, repetă
În articol tot ce-am spus:
Mai sînt baze de recepții
Care mi-au produs decepții
Geaba stai să te gîndești:
Am văzut alcea — scrie —
Că-ntr-o mare magazie
De pe lângă București
Griu-l neglija. Se știe.
Am aflat și mă lîrta.
Ce, vor să mă compromită?”

Cînd m-am despărțit de ea
(În volaj plecase poate)
Toamna
Tot mai bombănea...
Dar să știți c-avea dreptate!

D. TABACU

La gospodăria agricolă de stat din Medgidia, regiunea Constanța a început, nu de mult, culesul viilor
Iată-le în fotografie pe muncitoarele Georgeta Banciu și Ana Vișan, împreună cu tovarășele lor, culegînd strugurii de vin.

La gospodăria agricolă de Stat din Buzău, regiunea Ploiești, au fost condiționate 25 vagoane de semințe de grîu pentru însămînțările de toamnă. Operația a fost executată cu un selector, acționat de un tractor H.T.Z. 7.

Teatru la MACAU

Macăul să nu-l căutați pe hartă pe undeva printre orașe, doar pentru faptul că are un teatru de păpuși. Nu, Macăul e un sat cu halta la calea ferată Cluj-Oradea, cu lumină electrică, cu gospodari harnici, iubitori și făuritori de frumos. Totuși la Macău teatrul de păpuși, până nu de mult, a fost o curiozitate, ceva apărut — să zicem — ca o jiletică orașenească printre sumane, un fapt neașteptat. Adevărul e că acum cei mari se îmbulzesc să-i vadă spectacolele cu mai multă „convingere” decât cei mici. Asta vorbește de la sine despre prestigiul pe care și l-a câștigat acest teatru, în ciuda faptului că afișele sale au apărut pe ziduri pentru prima oară abia astăzi iarnă.

De la trei la douăzeci...

Cui i-a venit întâi ideea înființării teatrului de păpuși la Macău, ar fi destul de greu de stabilit acum. Învățătoarea Elisabeta Buta, directoarea teatrului, „dă vina” pe tinărul Kovács Palj Francisc.

Oricum, teatrul de păpuși din Macău și-a deschis porțile cu trei păpuși alcătuite după pricoperi și cu o mare teamă de nereușită. Trei păpuși au fost primii „actori” ai teatrului: un cocoș, o vulpe și o bătrânică.

Trei păpuși cu înfățișare și costumație ponosită, făcute te miri cum și din te miri ce! Astăzi sînt 20 de păpuși, fiecare cu trecutul ei. Fapt este însă, că un drum la teatrul de păpuși din Cluj le-a dat cunoștințe și materiale, le-a adus ajutorul permanent al actorului Benedek Dejo De la Cluj, teatrul din Macău a primit modele pentru formarea capetelor de păpuși.

Ar trebui să reproduc aici toate afișele, cu toate piesele și cu toți cei care au meritul de a le fi pus în scenă, pe fiecare în parte după numele și calitatea cu care figurează în „schema de organizare” a teatrului. Piese pot fi amintite cu numele și rostul lor, dar despre oameni ce pot spune afișele? Elisabeta Buta e și directoarea, e și actriță, e și creatoare de păpuși și costume; Ecaterina Saas ar trebui să figureze și din ea cu o mulțime de rosturi pe afiș; educatoarele Aurora Derji sau Ilona Peter la fel. E

greu de trecut pe alfiș un nume în dreptul altor „funcții” cît îndeplinește Kovács Palj: pictor, decorator, creator de păpuși, regizor, actor și... însușitor al tuturor celorlalți. Dar unde poate fi notat un nume ca cel al lui Ion M. Gall, care în dorința de a ajunge la Cluj pentru a se iniția în arta păpușarilor, a vindut un sac cu mere la țîrg, făcîndu-și astfel bani de drum? Ar putea cuprinde afișele boată pasiunea acestor oameni pentru arta lor nouă?

Repertoriu

Fără un repertoriu serios, un teatru nu e teatru, iar actorii nu sînt decît niște... „păpuși”. La Macău însă, în „stagiunea” trecută au figurat în program 4 piese: „Cocoșul neascultător”, „Gisculița”, „Lucrează, pisică!” și „Femeia din ciubar”.

Patru piese inspirate din viața satului, educative și pline de satiră mușcătoare. Un lucru de laudă pentru teatrul din Macău este însă brigada de agitație a păpușilor. Păpușile „critică” pe oricine se face vinovat față de obște. Critica i-a suferat pe unii, dar... ce le poți face unor păpuși?! Nu întrebați ce a pășit președintele sfatului popular din Turea:

Teatrul de păpuși din Macău a fost invitat să dea un spectacol aici. Ei, dar ce drum era prin părțile acelea! Hurducături și iar hurducături. Vai de bietele păpuși cum au ajuns la destinație. De ajuns însă, au ajuns, iar acolo au avut un plus de program în „cinstea președintelui”... Cum e drumul spre Turea acum? Pietruit!

Am intrat tiptil în școala din Macău. Era către sfîrșitul zilei. Într-o încăpere bătea de zor o mașină de cusut. Întru și curios întreb pe cusă-

toareasă: (recunosc în ea pe educatoarea Aurora Derji).

— Ce lucrezi dumneata aici?

Maldărul de hăinuțe minuscule așezate alături într-o covată, mi-a dat răspunsul înaintea ei.

— Pe tovarășa Buta unde o găsești?

— În camera de alături — mi se răspunse.

Acolo, alături, era o adevărată „casă de păpuși”. Frumoase și „vii” de-ți venea să te poștești cu ele la taifas. Păpuși noi pentru spectacolele în pregătire: „Francisc tractoristul” și „Caterina cea isteată”.

În curînd se deschide noua „stagiune” Succes!

GRIG. DORNARU

Se confecționează cortina (minunat brodată) și vestiminte pentru membrii brigăzii artistice de agitație a păpușilor. În fotografie: Elisabeta Boroty, Elisabeta Silaghy și Ecaterina Racz care coș de zor, sînt și artiste ale teatrului de păpuși.

Concurs pentru cea mai bună conferință

Pentru a ridica pe o treaptă superioară activitatea colectivelor de conferințieri de la orașe și sate în vederea atragerii la elaborarea conferințelor a unui număr cât mai mare de oameni ai muncii, secția culturală a sfatului popular regional Ploești organizează un concurs pe te-

ma „Pentru cea mai bună conferință.”

Se primesc conferințe pe orice temă, legată de practica construirii socialismului, pe specificul raionului și comunei respective.

Cele mai bune conferințe vor fi distinse cu: două premii I, a câte 800 lei, un premiu II, a 600 lei; un premiu III a 300 lei.

Lată o bună inițiativă.

LITERATURA POLITICA

V.I. LENIN: Documente inedite — Col. „Biblioteca marxist-leninistă — E.S.P.L.P.

32 pagini — 0,35 lei

•••: Crearea P.C.R. victorie istorică a leninismului asupra oportunistului și reformismului în mișcarea muncitorească din România (1917—1922) — Col. „În ajutorul celor ce urmează cercurile de studiere a istoriei P.M.R.” — E.S.P.L.P.

40 pagini — 0,55 lei

CARTI NOI

•••: Lupta P.C.R. pentru apărarea intereselor maselor populare în perioada stabilizării relative a capitalismului (1923—1928) ediția a II-a — Col. „În ajutorul celor ce urmează cercurile de studiere a istoriei P.M.R.” — E.S.P.L.P.

40 pagini — 0,50 lei

•••: Tractoriștii comsomoliști — Col. „În ajutorul activistului utemist” — Editura Tineretului.

166 pagini — 1,60 lei.

BELETRISTICA

L. L. Caragiale: Teatru — Col. „Biblioteca pentru toți” — Editura de stat pentru literatură și artă.

312 pagini — 2,85 lei.

•••: Antologie de literatură populară. Vol. II (Basmul) — Editura Academiei R.P.R.

514 pagini — 13,50 lei.

M. I. Lermontov: Poeme — Editura Cartea rusă.

140 pagini — 22 lei.

V. V. Stasov: Studii Vol. I — Editura Cartea Rusă.

480 pagini — 24 fotografii — 16 lei.

Andrei Tudor: Enescu — Col. S.R.S.C. 209 — E.S.P.L.A.

184 pagini — 2,55 lei.

Ion Bănuță: Izvoare — poezii E.S.P.L.A.

184 pagini — 2,55 lei

S. Dikovski: Pe ostrovul Anna — nuvele — Col. „Lectura” nr. 20 — Editura Cartea Rusă.

36 pagini — 0,40 lei.

NU-I DEAJUNS NUMAI INCEPUTUL...

— „Vrem să aducem pe cit mai mulți de pe treapta veche pe cea nouă. Din april, în Dumbrava noastră și-au înfrățit munca și agoarele încă 65 de familii”.

Pavel Aristotel, director de cămin și dascăl în Sterianu Dumbravă (Birlad) ne-a istorisit cum a sprijinit el și alți trei învățători, Ion și Maria Ciobanu și Valeria Pavel, munca de luminare și convingere a oamenilor, pentru cooperativizarea agriculturii.

Învățători, deputați și activiști fruntași, colindă satul și răspund marii întrebări a oamenilor: „Să intru acum? Să mă aștept?”

— Ne-am gândit ca în timp ce vorbim cu oamenii, martorii să fie aproape. Astfel de martor e Arsene Vasile, colectivist din Sterianu Dumbravă care a primit numai anul trecut produse în valoare de 36.000 lei. Cînd a intrat în gospodărie avea două hectare și jumătate și 6 guri, și oamenii n-au uitat asta: „Eri calic, azi pricopsit”, și-au spus cițiva și au răzbătut cu mintea, pînă la

izvorul „minunii”. Ai să mai întilnești printre „martori” pe alde Dumitru Grozda sau pe bătrînul invalid Iordan Boboc, mai mare peste pășările colectivei. Pînă aici își muncă bucată cu 3 miini, una a lui și două ale babei. Ce-ar fi ajuns la bătrînețe? Pe Vasile Niță, Ion Florescu și alții îi veți întilni de asemenea.

Din Vasile Arsene au vrut să facă învățătorii conferințieri.

— Să te pregătești pentru conferință duminică — i-a spus Ciobanu. Vrei să te ajut nițel? — Nu-i nevoie. O să-mi fac autobiografia și gata. Și într-adevăr, duminică a vorbit oamenilor despre viața lui de altă dată și de acum, a arătat că bunăstarea colectivităților e o parte din cea a gospodăriei. Colectivității din „Balta Oii” (cum se numea în vechi satul) se străduiesc să-și facă gospodăria înfloritoare. Colectiva nu scoate aur numai din pămînt. Gospodarul înzestrat nu se mulțumește doar cu ce pică de la natură. Azi au un eleșteu cu pește, (o să le dea în toamnă asta

peste două vagoane), crescătorie de rațe „Pekin”, stîină de oi, stupină.

...Din april, în Dumbrava și-au mai înfrățit munca și ogoarele încă 65 de familii.

— Mare meșter la vorbă tovarășul ăsta!

— Și despre ce a vorbit bădie?

— Nu știu, dar grozav le mai zice!

Dădusem peste un mucalit de la care am putut înțelege totuși, că oamenii au ieșit de la conferințele ținute în comuna Dragalina, așa cum au intrat. Este vorba aici de conferințe ca cele ținute de Petru Gălețeanu și Mihai Banu. Probabil, conferințierii noștri încintați că le sta ațit de bine ca oratori, s-au îngrijit mai puțin despre „ce vorbesc”. În comuna Dragalina, comună de centru, la doi pași de Sterianu, înființarea colectivei a devenit poveste lungă. Intovărășirea agricolă din comună e un fel de grupare de individuali. Deși laolaltă, totuși fiecare muncește pe bucată lui. Au semănat încă din

toamna trecută, pe cont propriu, și asta a fost începutul răului. Așa au și cules. La Dragalina nu se poate spune că nu se duce activitate culturală. O duce un singur om, directorul căminului, Aristide Petcu, care e învățător, președinte A.R.L.U.S., responsabil de brigadă, de cerc de citit și alte cîteva. În Dragalina sînt în schimb șapte cadre didactice din care numai învățătoarea Romița Pădure muncește cu șîrg. Ceilalți, în ciuda criticii, continuă să fie foarte mulțumiți de ei înșiși. deși nu fac nimic. Lată, printre altele, de ce în Dragalina, colectiva nu ia ființă, iar întovărășirea care putea să fie bună a ajuns o unitate de loc de invidiat. Sigur este însă că lucrurile se vor schimba în bine. Chezășie sînt înșiși glaurile care se ridică din masa întovărășiiților, trăgînd la răspundere pe cei care sînt chemați să sprijine munca educativă de masă și au uitat de asta

V. T.

PANOUL COMPARATIV	
VANTURILE OBTINUTE IN MUNCA UNUI AN DE COLLECTIVISTII INDIVIDUALI CU SUPRAFAȚA DE 1 HA. SI CU UN NUMAR DE 2 BRATE DE MUNCĂ	VANTURILE OBTINUTE IN MUNCA UNUI AN DE COLLECTIVISTII INDIVIDUALI CU SUPRAFAȚA DE 1 HA. SI CU UN NUMAR DE 2 BRATE DE MUNCĂ
Porumb	3.000
Orz	200
Floarea-soarelui	700
Lină	13
Griul	1.415
Mazăre	515
Cartofi	524
Diverse legume	700
Bani (Lei)	429

Cifre grăitoare

În munca de convingere a țăranilor muncitori pentru trecerea lor în gospodăria colectivă, în comuna Vinători, raionul Galați, se folosesc cu succes panourile comparative. Un astfel de panou a fost așezat în mijlocul comunei după campania de recoltare.

Cifrele de pe acest panou vorbesc răspicat despre marile avantaje ale muncii în gospodăria colectivă față de gospodăria individuală. Panoul arată câștigurile dobândite în acest an de colectivistul Constantin Bădălan de la g.a.c. „2 Octombrie” și de țăranul muncitor cu gospodărie individuală Tudorache Penca. Important de arătat că Constantin Bădălan a intrat în gospodăria colectivă cu o suprafață de 1,30 hectare de pământ arabil și 2 brațe de muncă. Penca Tudorache în schimb a obținut produsele arătate în tabelul de mai jos de pe o suprafață de 3,80 hectare de pământ arabil, folosind 4 brațe de muncă.

Rezultatele sînt următoarele:

Bădălan C. (1,30 ha.)	kg.	Penca T. (3,80 ha.)	kg.
Porumb	2.160	3.000	
Orz	200		
Floarea-soarelui	700	320	
Lină	13		
Griul	1.415	2.100	
Mazăre	515		
Cartofi	524		
Diverse legume	700		
Bani (Lei)	429		

Noi gospodării colective și întovărășiri agricole

Înfăptuim cuvîntul partidului

Aflind că în raion numărul întovărășirilor crește zi de zi, ce ne-am zis: Oare celelalte comune sînt mai cu moț decît noi? De ce n-am pune și-n satul nostru, în Gîdînți, temelia unei întovărășiri agricole mai cu seamă că avem deja 30 de cereri? Cu 30 însă, nu pornim la drum. Prea puține! Fără 50 nici nu începem treaba, că vezi, am aflat noi cum stau lucrurile: În Gîdînți mai sînt doar gospodării care vor să trăiască bine, din ce în ce mai bine. Au spus-o chiar ei. Îți țineau în cumpănă unele nedumeriri. În ajutor ne-a venit însă Rezoluția plenarei C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie. Mai întii am luat cunoștință de ea noi, comitetul de inițiativă. Apoi, am strîns gospodării din sat la căminul cultural și am prelucrat-o și cu ei. Am mai stat după aceea de vorbă ba cu unul, ba cu altul și-n numai cîteva zile am strîns încă cîteva zeci de cereri de înscriere. Întovărășirea noastră agricolă, pe care am inaugurat-o mai zilele trecute, se cheamă „23 August” și numără peste 70 de familii de gospodari.

Tovarășul Budai — președintele sflatului popular al raionului Roman și inginerul Stănescu — șeful secției agricole — ne-au ajutat cu vorba și cu fapta. Și nu numai pînă la înființare, ci și acum ne îndrumă și ne ajută să ne ținem pe picioarele noastre pioioare.

ARTEMIZA GORIAN
corespondent voluntar

Cu ajutorul stației de radioficare

Printre centrele de radioficare fruntase pe regiunea Pitești, este și cel din comuna Lerești. Stația de aici informează zilnic pe locuitorii comunei despre evenimentele

locale și popularizează succesele întovărășirilor și gospodăriilor colective, militînd astiel pentru transformarea socialistă a agriculturii. De pildă, cum în Lerești sînt condiții prielnice pentru creșterea vitelor, au fost popularizate cu osebire, prin stație, întovărășirile zootehnice din Rucăr și Dragoslavele. Ca urmare, nu după multă vreme, la cutiuta cu scrisori a stației au început să sosească primele întrebări. Locuitorii volau să se lămurească mai bine asupra întovărășirilor zootehnice. Bineînțeles li s-a răspuns, iar răspunsurile primite de calea undelor au contribuit să înlățească și-n comuna lor o întovărășire zootehnică alcătuită din 127 de familii de crescători de animale.

N. MOLDOVEANU
corespondent voluntar

Leacul... șovăielilor

22 de familii din comuna Zagujeni, raionul Caransebeș, regiunea Timișoara, au pus temeiul unei noi gospodării colective.

Nerăbdători să-și vadă cît mai repede visul cu ochii, comunistii Ion Gall, Petre Erdes, țăranul mijlocos Gh. Biurescu și alți membri ai comitetului de inițiativă au stat de vorbă cu fiecare țăran muncitor în parte, le-au tălmăcit pe îndelete și cu răbdare punct cu punct cele ce scrie în statutul model al gospodăriei agricole colective și au inițiat vizitarea gospodăriilor colective din Chițău și Sacul. În urma acestor vizite mulți oameni au pus capăt șovăielilor. Unul dintre acestea este și Petre Mirescu, cel care s-a înscris de două ori și tot de atîtea ori s-a retras. Azi, Petre Mirescu se numără și el printre noii colectivisti.

STRATON NICANOR
corespondent voluntar

LUCRĂRI ce nu suferă amîinare

Scrisoare din sat

Sîntem în toiul muncilor agricole de toamnă. Pînă la 20 septembrie cele 16 brigăzi de tractoare de la stațiunea noastră au reușit să facă arături pentru însămîntările de toamnă pe o suprafață de 2439 de hectare. Tot pînă la această dată brigada a 14-a KD condusă de tractoristul Fotea Ion a și însămîntat 70 de hectare cu grîu la gospodăria colectivă din comuna Hagieni. Dar pînă la îndeplinirea planului de arături și însămîntări mai avem de furcă.

În toamna aceasta stațiunea noastră de mașini și tractoare deservește, pe bază de contract, 11 gospodării agricole colective, 4 întovărășiri, 9 asociații simple și 2200 ță-

rani cu gospodării individuale. Avem aici în total de arat 3.900 hectare și de însămîntat 5.890 hectare.

Iată însă că în ultimele zile la centrala de emisie-recepție a stațiilor noastre nu prea ne-au sosit vești despre merusul arăturilor. Oare tractoristii si-au încetinit lucrul? Da, așa este. O bună parte din grîu se seamănă după porumb. Deci pe măsură ce se culege porumbul, se fac de îndată și arăturile. Totuși recoltarea porumbului merge destul de încet. Pentru grăbirea acestei lucrări ar trebui ca toți contractanții noștri să culegă porumbul care s-a copleșit cu coceni cu tot. Iată de ce este necesar acest lucru. Anul trecut colectivistii din comuna Vasile Roaită au recoltat porumbul cu coceni cu tot Terenul fiind eliberat din timp, tractoristii au putut însămînta grîul în porumbiște chiar din primele zile ale lu-

ni octombrie. Grîul a intrat în iarnă viguros, iar la treieris, după acest teren s-au obținut aproape 2.000 kg. de grîu la hectar.

Nu același lucru s-a întîmplat la gospodăria agricolă din comuna Săveni. Aici s-a întîrziat cu recoltatul porumbului pînă pe la sfîrșitul lunii octombrie. Grîul semănat în porumbiște, așa de tîrziu, nu a dat decît 500 kg. la hectar. Din aceste exemple, reiese clar cîte foloase aduce semăntul la timp pe terenurile cultivate cu porumb. Iată de ce se cere ca porumbul să se culegă de îndată ce s-a copleșit, cu coceni cu tot.

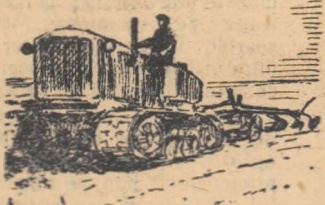
Fiind ajutați de contractanții noștri prin eliberarea din timp a terenurilor cultivate cu porumb și folosind la maximum mașinile și tractoarele vom reuși să îndeplinim însămîntările de toamnă în condiții agrotehnice superioare, știind că în felul acesta vom obține o producție sporită în anul care vine.

ILIE CERNICA

director al S.M.T. Hagieni,
regiunea Constanța

Ca un stup de albine...

Gospodăria agricolă de stat din Izvoru, regiunea Pitești, pare în aceste zile ca un stup de albine: fiecare muncitor știe ce are de făcut. Unii cără gînoiul de grajd la cîmp, alții fac arături pentru însămîntările de toamnă, iar alții dau la treieris grîul de sămîntă ales din soiul cel mai potrivit locului. Intreaga cantitate de sămîntă va fi totodată condiționată și tratată contra bolilor criptogamice.

Pînă acum au fost transportate pe cîmp peste 800 de tone de bălegar de grajd, iar arăturile adînci sînt pe terminate. Peste cîteva zile muncitorii și tehnicienii vor ieși pe ogoare cu toate semănătorile pentru a băga sub brazdă cele 11 vagoane de grîu și secară, potrivit planului de însămîntări al gospodăriei.

PRINTRE CULTIVATORII DE SFECLĂ DE ZAHĂR

De îndată ce trenul părăsește Urziceni îndreptîndu-se spre Făurei, pe rampele de încărcare ale fiecărei gări te întîmpină, ca niște mușchi în miniatură, nesfîrșite grămezi de sfeclă de zahăr. Prin mijlocirea acestora, toamna prezintă trenului omagiile sale, asigurîndu-i pe călători că fabricile de zahăr vor avea și în anul acesta materie primă din belșug.

În gara Pogoanele e forfotă mare. Zeci de căruțe încărcate cu sfeclă de zahăr își așteaptă rîndul la cîntarul punctului de recepție al fabricii Chitila. S-au întîlnit aici cultivatori din comunele Padina, Căldărești și Pogoanele. Căruțele lor, avînd coșurile înnădite, sînt literalmente îndopate cu sfeclă. Oamenii se plîng că așteaptă prea mult la punct. Dar — atențiune! Însilozarea sfeclei de zahăr este acum problema nr. 1. Recepționarea și in-

silozarea prăjită, făcută de mîntuială, poate să ducă la alterarea unor mari cantități de sfeclă.

Cea mai frumoasă sfeclă de zahăr o au, dintre toți cultivatorii prezenți la punctul de recepție, Costică Negru și Ion Roșu, membri ai asociației simple „23 August” din comuna Padina. Au obținut cîte 16—17.000 kilograme de sfeclă la hectar și au de predat cîte două vagoane de sfeclă fiecare. Amîndoi sînt mulțumii de rentabilitatea acestei culturi și încheie toldeaua contracte de lungă durată cu reprezentanții fabricii Chitila. Dealtfel, membrii asociațiilor și întovărășirilor agricole se bucură de înlesniri deosebite: ei primesc pentru un vagon de sfeclă cu 500 de lei mai mult decît țăranii individuali. Cultivatorii mai primesc, pe deasupra în mod gratuit, o anumită cantitate de zahăr. Costică Negru, de pildă, primește pe lingă cei 6.000 de lei, care reprezintă prețul a două vagoane de sfeclă, 140 kilograme de zahăr. În sfîrșit, fabrica mai livrează cultivatorilor, tot în mod gratuit, mii de kilograme de borhoț, bun pentru hrana vitelor. Cantitatea de borhoț cuvenită unui cultivator este o treime din cantitatea de sfeclă predată.

Oricine va vedea forfota de la punctele de recepție a sfeclei de zahăr și va sta de vorbă cu oamenii veniți acolo, se va convinșe lesne de avantajele cultivării sfeclei de zahăr. În raionul Pogoanele, această plantă industrială găsește tot mai mulți adepți, din rîndurile cărora ies la iveală nenumărați cultivatori fruntași. Din lista realizărilor lor amintim pe cea a cultivatorului Alexandru Bejleagă din comuna Pogoanele, care a obținut o recoltă de peste 31.000 kilograme la hectar. Un record original a stabilit și asociația simplă „23 August” din comuna Padina, care a predat punctului de recepție o sfeclă în greutate de 5 kilograme. Trebuie să adăugăm totuși că în această prîvință recordul pe fară este deținut, după cît se pare, de un cultivator din regiunea de recepție Gheorghieni-Borcea, care a predat o sfeclă de 14 kilograme! Iată, așadar, unul din frumoasele daruri pe care ni le face toamna.

C. NICOLAE

Referentul încasator Grigore Coman din comuna Jugureanu, raionul Filimon Sîrbu, nu realizează planul de încasări fiindcă vizitează prea des buletul cooperativei.

— De ce nu vi sîți încasat impozitul, că doar satul e colea, pe cărarea asta...

— Pe care diu... trei?

(Desen de A. CLENCIU)

PANAIT CERNA

Acum 75 de ani, s-a născut în satul Cerna, pe meleagurile stepei dobrogene, la poalele Măcinului, poetul Panait Cerna. Tatăl său era învățător bulgar, iar mama țărăncă romincă, fără știință de carte. După ce termină școala primară în satul natal, Panait Cerna urmează cursurile liceului din Brăila, apoi se înscrie la universitatea din București. Ca orice student sărac din vremea lui, a trăit în mizerie, studiind nopți de-a rândul în frig, și flămând, îmbolnăvindu-se de ftizie, boală

care l-a adus un sfârșit prea timpuriu, la 32 de ani, în deplină maturitate a creației.

Panait Cerna începe să scrie versuri din fragedă tinerețe. Încă de pe băncile școlii el traduce poemul „Prometeu” de Goethe. Tânărul poet a fost adânc impresionat de această creație a lui Goethe, în care se afirmă cu vigoare forța omului pe pământ și menirea de a-și făuri soarta cu propriile sale puteri.

Admirând creația lui Coșbuc și Vlahuță, Panait Cerna devine colaborator activ al revistei „Semănătorul”, întemeiată de cei doi poeți în 1901. Talentul său începe să se afirme cu tărie la școala celor doi măștri, care, la rândul lor, apreciau în mod deosebit talentul tânărului poet. Datorită acestei influențe binefăcătoare a clasicii, precum și faptului că Cerna cunoșcuse și activase în cercuri socialiste, anul 1907 — anul marilor răscoale țărănești — și-a găsit un adânc ecou în creația sa. Astfel, poetul scrie acum câteva din cele mai de seamă poeme ale sale, printre care „Zile de durere”, „Cintec de noapte”, „Floarea Oltului”, „Poporul”, etc. Durerea pentru singele vărsat în 1907 și pentru plînsul femeilor văduvite, autorul o împărtășește Oltului, „iubit tovarăș”, iar Jiul o poartă în valea sa umbrăoasă. Poetul exprimă un protest violent față de crimele săvârșite de clasele dominante și o dragoste sinceră pentru țărani obișnuiți.

Panait Cerna a îmbogățit tezaurul literaturii noastre cu un număr însemnat de poezii de dragoste, pline de simțăminte calde, mișcătoare. În poezii ca „Șoapte”, „Noapte de vară”, „Dor” și altele, poetul cîntă o iubire atotcuprinzătoare, capabilă să pună în mișcare toate resursele sufletului omului și să dea avînt inspirațiilor sale creatoare. Iubirea, așa cum o vede poetul, „E o muzică pe care o ascuți cu ochii uzi / Și, oricît ai auzi-o însetezi s-o mai auzi...”

Poeziile lui Cerna sînt scrise într-o limbă frumoasă, bogată și melodică. Sufletul popular care străbate creația lui Cerna relevă caracterul ei patriotic și democratic. Poeziile sale sînt străbătute de o sete năvalnică de viață, fiind pline de căldură și autenticitate, deosebit de convingătoare și emoționante.

Din lirica lui Panait Cerna
ZILE DE DURERE

III

Dreptate! Ochii plîși cer să te vadă.
De ce ne ulți? Nu mai trăiești tu, zînă?...
Temutul Zeus căzu a vremii pradă
Și fulgeru-i se stinse în țărîină;

A Venerel făptură de zăpadă
Incet, incet, s-afundă în ruină...
Apuacă toți!... Tu, nu lăsa să cadă
Din mina-ți rece cumpăna divină.

Iar de-l pieri sub pietre, ca protejii —
De dincolo de negrul țărîm al vieții —
Încălță spada ta, nestrămutat.

Dispară-o lume, tron de tron să ardă; —
Dar nici o lacrimă să nu se piardă,
Din plînsul și din singele vărsat!

APRIL

În glas cu alături de liră,
Pe frunzi — un răsărit de zori;
La șipoi, unde poposiră,
S-au adănat privighetorii...

Iar zeul dragostei, April,
Din două guri înceea o soare,
Și fiecare sărutare
O saluta din crengi, c-un tril.

Visînd, cei doi îndrăgostiți
Tot repetau în suflet cîntul;
Atunci, din inandul văii, vîntul,
Văzînd cît slat de fericit.

S-a strecurat în crengi, tiptil,
Mîșca un ram, zîmbea în soare,
Și-l îngropa sub colb de floare,
C-un ris absurdulic de copil.

DE PE INTINSUL PATRIEI

Nuntă în colectivă

Primul semn de sărbătoare l-a dat scripca lui Anghel. De cu seară, cu un ștergar alb de în petrecut peste umăr, a tot cîntat la centura satului, acolo în fața cooperativei, unde-i podul de piatră. I-a zis Anghel și cîntec de petrecere și cîntec de inimă reă. Flăcăii s-au veselit cel mai mult și încinși de aspreala unui „virtuos” adus de ginere într-un urcior, s-au prins să joace ultima zi de flăcăit a mirelui.

A tot cîntat scripca lui Anghel pînă tîrziu; și n-ar fi conțenit jocul dacă o leliță nu le-ar fi zis: „Mai ajungă-vă maică, că doar miine-i nunta. Dacă o-ți pierde noaptea, cu cine-or juca fetele nuneasca?” Și băiețandrii s-au desprins cu greutate de briie. A doua zi pe uliți au început a se auzi chiote lungi. Din casele satului au început a ieși pe la porți, oamenii. Pe drum, flăcăii și fete, cu ploști de rachiu și vin, însoțiți de acordurile line a'e viorii, de sunetele tumultuoase ale cobzei, vesteau nunta lui Nicolae Manole și Niculina din gospodăria colectivă „Cătrunești”. Fetele chluiau prelungind cuvintele. Flăcăii, cu pălăriile pe-o ureche, cîntau gros, voiniceste. Se opreau la cite o poartă și dădeau zvon: „Bade loane, vin și-nchină că miine-i nuntă.” Plosca cu rachiu trecea prin miinile gospodariilor, apoi chloatele și cîntecule țazbeau pretutindeni.

În curtea socrii mare, Anton Manole, e tărăboi. Un du-tينو neîntrerupt. Lelilele, înfășurate cu broboade pe după bărbie, cară de zor piine caldă, friptură și alte bunătăți. Bătrînii toarnă în sticle, iar flăcăii și fetele împodobesc bradul. Cobzarul Nană, feciorul cel mai mare a lui Anghel lăutarul, îi trage pe strune: „Mîndru-i soarele între stele / Dar mai mîndru-i mirele”. Și ploscă trece iară, din mină în mină.

Acasă la ea, mireasa e gătită de fete și de nașă. În fața oglinzii cu rame galbene-aurii, prietenele îi pun pe umeri voalul alb, iar pe cap coronița cu flori de lămiță. Nașa se dă doi pași îndărăt și o privește îndelung. Apoi se apropie de mireasă, îi aranjează cununța și fericită o sărută. Codanete chioțesc pe înlănțate...

Cînd soarele fu în creștetul cerului, pe ulița ce duce spre casa miresei se zvonî chiot și cîntec. Veneau nuntașii. Zgomotul se auzea din ce în ce mai deslușit. Iaca, la ultima cotitură a drumului se iviră, mîndri, lăutarii, iar în urma lor

mergea nașul și mirele, înconjurată de flăcăi și nuntași.

La poarta miresei, împodobită cu brad și flori, îi întimpină nașa.

— Incotro pornirăți, oameni buni? — întrebă tușa Mincu.

— Să culegem mîndră floare, răspunse peșitorul mirelui.

— Floarea noastră-i ruptă din soare și nu poate ajunge oricine la ea.

— O fi, nu zic ba, dar vine s-o culegă Făt-Frumos.

Reportaj
de
TRAIAN POPESCU

— S-o culegă dacă poate, dar drumul pîn' la ea-i vrăjit și numai cu apă din izvor ne-început se poate străbate. Aveți apă?

— Avem, avem. Scoateți ploștile flăcăi și stropiți drumul, strigă vesel peșitorul.

Nașa bău din ploscă și după ea, nuntașii. Mireasa ieși în prag cu ochii mari, limpezi. Obrajii îi avea împurpurați. Nicolae îi răspunse cu drag, privind-o fericit. Și gîndurile lor se împletiră în cîntecul legănat al viorii lui Anghel lăutarul: „Mireasa noastră cu flori / La țî gîndul de la feciori / Și-ți l pîne la hîrbat / Căci cu el te-ai măritat”.

În bătătura casei e-a încins hora. Sandu, brigadierul colectivului, iuți dansul strigînd: „Pe sălitate mîi băieți / Care vreați care puteți / Care nu, mai ră-mîneți”. Hora e mai vioasă, mai voinică. Apoi în mijloc apărură mirii, nașii și socrii. Era acum jocul lor: jocul de însoțire a fetii la casa bărbatului. Voaia curtea ulița, satul, de veselia lor. Cuiad, tot absiul de nuntași plecă la casa mirelui.

— Să vă fie casa plină de copii, le spuse mătușa Ștefania, bunica ginerelui, întimplîndu-i cu piine și sare.

— Mulțumim! răspunseră tinerii roșînd și stringîndu-se de mină.

— Să se sărute în pragul casei, spuse nașul, cum este obiceiul.

— Să se sărute, răspunseră în cor nuntașii.

Masa era întinsă în toată ograda. Nașul, Ștefan Mincu, ridicînd paharul, închină în cinstea mirilor.

— Cum e vorba cîntecului, să se iubească și să trăiască

fericiți ca doi porumbei munca lor să întărească țiva, s-o facă tot mai bună.

Lăutarii înteziră cîntec mesenii nu mai conține urările, neuitînd să ciocnească paharele. Și nu știu care demnă pe Anghel să cînte. Ca șipotul cristalin al unor vor, melodia s-a revărsa tutindeni. În dans s-a-țoși nuntașii. Tînar și Pasul le era mîndru și zborul fluturilor. „Asta-bătrînească / Bună să te nească / Cînt-o pe cea țîcă / Că-i cu foc și voinică. Îndemnul dădu ghes lăutării și cîntul se învioră. Nașa ca din pămînt în roata dărilor. „Să-i tragem și-o niță” căci de sărutat nu vîn în lături”. Fața își alegă căul cu privirile umbră voalul genelor, cu obraji purpurăți. Băiatul îi ajungă aștearnă batista și, închiași, se sărutau în chiot lorlăli. De „batistă” n-a-pat nici socrii mari, nici și nici bătrînii din sat.

Către miezul nopții na adresa oaspeților:

— Cinstiți mesenii, e nopții. După obiceiul este timpul să dăm miresei le dă loc și lemnărie casa.

Cîteva clipe de for din pămînt apărute, înceveni către masa mirelui fei de daruri.

— Iaca, eu dau un pur spuse tușa Leana, îngrîl fermel.

— Și eu cinci duble d spuse mos Trăisarul. E din care a dat 2.000 kg. de bo-hectar.

Și fiecare colectivist d drag, înierilor căsătorii, care mai de care mai de Cînd s-a terminat împ darurilor, nașul continuă:

— Cel mai de preț d care îl dăm tinerilor este avutul colectivei noastre. ei, gospodăria noastră tină, dar roadele mun sînt bogate. Avem o ferm tehnică, noi construcții, i sele colectivștilor cuno destulare. Ei bine, toate bogății, care vor crește teni, sînt zestrea cea r preț pe care o dăm noi, lor noștri. S-o crească muncească cu drag.

Mesenii răspunseră cu ze îndelungi. Clinchetul lor, cîntecul viorii, al erau tot mai vii la nunta colae Manole cu Niculina colectivă Cătrunești din nea București.

M'HAIL POP

HATUL

Schiță cu personaje adevărate

Zorii zilei aceleia din primăvara lui 1955 erau încă plumburii, cînd Pavel Sanca ieși cu carul cu boi în marginea Topraisarului.

Mergea în fața vitelor și le îndemna din cînd în cînd. După ce trecu de ultima casă, se dădu la o parte din drumul carului și-și răsuci o țigară. Boii mergeau încante. Cunoșteau drumul către ogor, dar și obiceiurile lui Pavel. Omul aprinse țigara, trase un fum și privirea-i alunecă peste pămînturile întovărășirii. Fața i se umplu de un soi de nemulțumire. Tractoarele S.M.T.-ului călcau de mult țarina în lung și-n lat și el n-ajunsesc încă la ogorul său. Ascultă un timp — cit ai trage două fumuri din țigară — păcănînd cuminte al motoarelor și zări cum în urma lor se înșiruiau brazde lucioase de pămînt reavăn. „Cînd naiba dorm ăștia?” se întrebă el cu glas tare și grăbind pasul ajunse carul de care era legat plugul. Trăsnii cu codrișca biciului în vita din stînga, apoi supse un fum din țigară de-i simți amărăciunea iute tocmai în adîncul pieptului.

Pavel Sanca nu era un om pizmaș și nici dintre aceia căroră le cresc pe ogor mai multe bălării decît bucate, dar în sufletul lui se pe-

2

HATUL

trecea de cităva vreme o fra mic copil auzise multe certu sat: „Mi-ai călcat hatul. Ai tras el; am să-ți crăp capul cu ca gau oamenii unul la altul și în gedă de atunci, se infipsese gîr oricum ar fi el, sărac, bun, mic pămîntul său. Hatul îi este hote dul păzește ograda. Și cine fără să bată la poartă, îl sfîșie uite: întovărășii din comună, p prieteni și neamuri, își tăcuser

— Ai să uiți unde țî-e sfocul îl căinase el într-o seară pe B bufetul cooperativei. Brumă îl ochi și-i răspunsesc cu seninat

— Sioara mea de pămînt? știut unde-l am și cit am, dar crezut că-mi poate da atît cit arăm peste haturi. De ce nu în în întovărășire? Ori te dau bu casa?

Pavel tăcuse. Răsturnase rac că pe gît și plecase de la coop crit decit venise.

Acum îi veni în minte, ca a Brumă și-i păru rău că atunci p dea măcar seara bună. Se cîmp. Numără tractoarele și fiecare. Al din dreapta ara. Ptiu, drăcia dracului! Uite și u toarea, ba și altul cu grapa! crească grîul ca stuful din b lor nu-i mai ușoară? Asta o f tică despre care vorbea ieri rim? Și-acum îi suna în ure „S.M.T.-ul nostru lucrează păm șișilor și ale gospodăriei agri brigăzi complexe de tractore. om cu plugul un hectar sau d

COMBINATUL DE CELULOZA din Brăila

O plantă darnică

Până nu de mult, eram obișnuți să asociem, printr-o tristă logodire, noțiunea de stuț cu aceea de malarie, — pe care o vieții anevoioase și mizere de odinioară din Delta și bălțile Dunării, Stufărișul, înainte vreme, era o împărăție a țintarilor, pe care nu-i tulbura decât fumul focurilor vânătoarești și pescărești. Nevoind să-și plaseze capitalurile decât în afaceri imediat rentabile, burghezo-moșierimea a lăsat să se înroșească o bogăție imensă, pe care vechile manuale școlare o pomeneau, vezi dragă doamnă, ca pitoresc element de decor. Acestei neapăsări criminale, față de una din marile bogății ale țării noastre, i-a fost opusă, în anii

mldon, care va fi folosit la fabricarea eiului, a siropurilor, glucozei și spiritului.

Călătorie în viitor de N. CULCEA

Socotind că Delta Dunării are o suprafață de 430.000 de hectare, și că din această întindere cel puțin o treime este acoperită cu stuț, plantă care crește fără să aibă nevoie de nici o îngrijire, avem înălțea ochilor tabloul unui nesecat rezervor de materii prime.

Popas peste ani

Să ne închipuim, dragă cititorule, că sîntem în anul 1965 și că petrecem o frumoasă zi de vară la bordul elegantului vas de pasageri care ne poartă pe Dunăre, prin părțile Brăilei. Cunoaștem bine aceste locuri, am mai trecut doar pe aici cu ani în urmă, și totuși nu ne putem stăpîni o exclamație de mirare de îndată ce zărim un al doilea port brăilean, ultramodern, cu cheiuri largi, cu instalații de încărcare nou-nouțe și mecanizate în întregime, cu magazii și silozuri încăpătoare, în spatele cărora se profilează pe cerul albastru clădirile unui mare grup industrial.

— Stop mașinile! Vira ancora! ordonă căpitanul vasului prin portavoce. Doi marinari coboară paserela și iată-ne plutind către mal într-o barcă. După cîteva minute, ne aflăm pe teritoriul uriașului combinat pentru fabricarea celulozei și cartoanelor. Este o întreprindere unică în lume prin dimensiunile și capacitatea ei de producție. Pe lângă fabrica centrală, care produce anual 100.000 tone de celuloză, combinatul cuprinde două unități de fabricare a cartoanelor duplex și triplex, precum și o fabrică de produse clorosodice. Un însoțitor ne conduce pretutindeni, dîndu-ne explicații din cele mai felurite. Prima unitate de carton și de celuloză a intrat în funcțiune încă din anul 1959, iar acum, la sfîrșitul celui de al treilea cincinal, combinatul lucrează cu toată capacitatea sa de producție.

Materia primă folosită este stuțul și... apa. Combinatul este un mare „băutor” de apă: el consumă o cantitate de 5 ori mai mare decât cea necesară întregului oras Brăila. Dar atît apa, cît și stuțul

se găsesc din belșug în această parte a țării. Insoțitorul nostru ne informează că pentru cele 100.000 tone de celuloză pe care le fă anual combinatul, ar fi necesară prelucrarea unei cantități uriașe de bușteni. Cum stuțul vine însă în ajutorul coniferelor, fierăstrăul electric crută în fiecare an sute de hectare de pădure.

Un combinat al tineretului

Vizităm unitățile complexului. Procesul de producție este mecanizat în întregime. Instalațiile și mașinile sînt controlate și dirijate numai de tineri. Nici unul dintre mecanicii, operatorii pentru fabricarea celulozei sau cei pentru fabricarea cartoanelor, hîrtiei și mucavalei, nu depășește vîrsta de 25 de ani. Fetele și

băieții aceștia, sînt cu toții muncitori și tehnicieni cu o înaltă calificare profesională, sînt primele cadre de acest fel. Ei și-au primit specializarea în școala tehnică chimică din Brăila, ale cărei cursuri s-au deschis la 15 septembrie 1956, cînd pe teritoriul complexului nu se aflau decît binale, gropi de fundații și construcții abia începute...

...Cam așa ar fi, cititorule, un popas peste ani la combinatul de celuloză din Brăila. Acum însă, în timp ce pe șantier lucrările se desfășoară cu rezeziune și precizie, iar la baza de exploatare a stuțului din Tulcea se experimentează și se pun la punct recoltatoarele mecanizate, amfibii, elevii școlii tehnico-chimice abia au început primele experiențe la laborator. Lucica Serghei din Brăila sau Axinte Dumitru din Dorohoi încep să pătrundă tainele chimizării stuțului, pentru ca, peste 3 ani, mîinile lor harnice să plămădească țării o nouă bogăție.

DARURI DE LA MAMA

Plecînd la munca mea, de dimineață,
Eu trec printre tarabele din piață.

Mă-nșepă-n nări răcoarea unei nopți
Și iz de mere cu obrazul copil.

Le-or fi cules codane zvăpălate
Să le trimită-ncoace vre-unul frate

Și-alături, poate, măică-mea, bătrînă
Le-a pus în lăzi, trecîndu-le prin mînă,

În timp ce ochii blînzi i-au lăcrămat
Gîndind că poate-or merge la bădat.

Privirea mi-a rămas pe-un măr mai mare,
Ca un tomatoc bulgăre de soare.

Fi iacu în mînă și-l ridic tăcut,
Și parcă mîna mamei o sărut.

STELIAN FILIP

Întoarcerea din armată

...Cî mi-l lăsați voi amintiri acum,
A fost frumoasă viața în armată;
Dar nu-l mai stați cu lacrima în drum,
Cînd drumul înspre satul lui mi-l poartă.

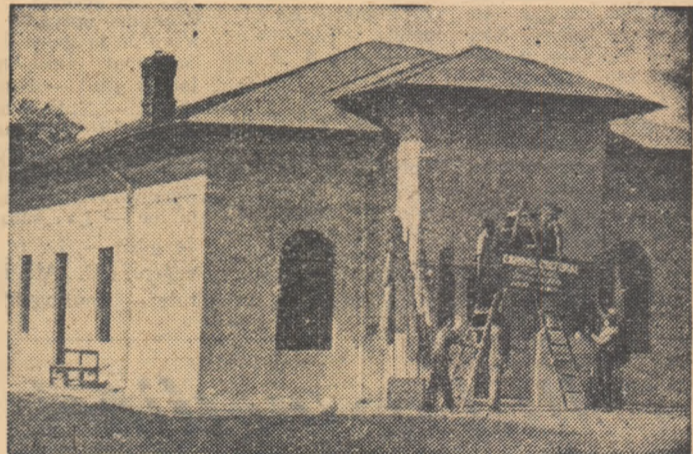
Se-nalță-n țară cel de-al doilea plan,
Și brațele-i sînt dornice de coasă;
Că a rămas tot sulul de țaran
Deși a fost doi ani umbiat de-acasă.

...Mai vălurate grînele-or foșni,
Cu spic mai greu, pe tot cuprînsul țării,
Și printre toate-al lor, în zori de zi,
Va săruta cu spice poala zării.

Prin porți deschise cit mai mult, mai larg,
Țăranii or păși spre casă nouă;
Și el, mai luminat, va sta în prag
Și-i va primi cu brațele-amîndouă.

...Pierși, dar, voi, părerilor de rău
Din cale-i cînd pășește-acum pe poartă.
Acolo-n satul lui de pe Buzău
Atît noian de treburi îl așteaptă!

GH. CEAUȘU

Duminică s-a inaugurat în comuna Otopeni, raionul Snașgov, un nou cămin amenajat prin autoimpunere și munca voluntară a țărănilor.

rită. De
ent din
ul peste
— stri-
lul fra-
cămîntul
re, este
im gar-
ogradă
și-acum,
re avea
otova.
mînt —
mion, la
drept in

na am
ă n-am
de pînd
Pavele,
gă din

cinzea-
nă înă-
ipul lui
ră să-i
u... te
e... cea
discuia.
emănă-
nu le
munca
sovie-
tic Ke-
le lui:
tovără-
tive cu
ara un
gătăm

HATUL 3

zecl de hectare de la arat pînă la boronit. Asta-i o metodă sovietică, strasnică!

— Dacă-am avea mai multe tractoare! glumise Petre Stanciu — apoi totodată am lua și grîul măcinat gata și pus în sac.

— Și făcut piine albă pe masă! Voi numai să mestecați din gură — izbucnise Pavel Sanca și plecase spre casă nemaiștiind ce să creadă. Boul din cea lovea mereu cu cornul în cel din hăis.

— Cea, boala dracului! — strigă Pavel și-l plesni peste bot cu biciul. Animalul îndurerat închise ochii și ridică din cap ciulind urechile, de parcă mai aștepta o lovitură și nu voia s-o vadă cînd vine. Ajungînd la ogor, Pavel Sanca dejugă boii și se apucă să îngrijească de plug. Curînd începu să are, dar brazda mică îl umplu de necaz și atunci se lăsă cu toată greutatea corpului peste coarnele plugului de-

4

HATUL

simți fierul în coșul pieptului ca un junghi. Soarele se înălțase deasupra satului. Aerul dimineții era liniștit, iar pîcînitul tractoarelor parcă-i sfredelea auzul.

Vara era în toi. Pavel trecea de-a lungul lanurilor cu ochii înecați de nemulțumire. Cîtă muncă și cîtă răbdare cheltuisese el ca să vadă spicele înălțîndu-se încărcate cu rod. Și iată: încă o dată strîngea pumnii și-și căina încăpățînarea de a nu fi intrat în întovărășire. Nu departe de grîul lui crescut ca după boală, lanurile întovărășitorilor se îndolau de greutatea spicelor, iar porumbul semănat în pătrat crescuse ca o pădure tînără.

Apoi batozele începură să treiere zi și noaptea, scoțînd la iveală rodul bogat al muncii organizate, făcute cu mașinile S.M.T.-ului. Grîul de pe ogoarele întovărășirii și ale gospodăriei agricole colective, aruncau în sacii de sub batoză 2.500 kg. la hectar. Iar Pavel, care încă mai ținea la haturi, abia drămu 1.300 kg. la hectar. Și porumbul? Cînd a venit vremea lui, iarăși a aflat Pavel Sanca de la întovărășitori că hectarul lor a dat aproape de două ori mai mult decît al lui. Atunci parcă s-a decălit un arc de oțel ascuns în ființa lui. A strîns pumnii și a mormăit: — Fire-ați ale dracului de haturi!

Cînd muncești timpul se duce în goană. Nici nu știi cînd a trecut primăvara și a venit vara. Apoi iacă toamna, iacă cea lungă, și iar răsare soarele și mingie cîmpul înverzît. Așa-i legea firii. Cresc bucatele, cresc oamenii și mîntea se luminează și ea. Nevoile, bucuriile, munca, sînt lucruri firești. Dar tot firesc este ca omul să tindă spre o viață mai bună. Pavel Sanca mergea către casă. Era spre seară și întunericul se lăsa domol.

Pe drum, dinspre S.M.T., venea președintele statului popular cu inginerul Grigore Ion și cu

HATUL 5

mecanicul șef al stației de mașini. Președintele era vesel și vorbind, gesticula într-una. Se opriră în fața lui.

— Mîine tocăm furaj la sfat, tovarășe Pavel — zise președintele — să vii și dumneata.

— Furaj?

— Da, pentru însilozare. Ne-au făcut tovarășii aștia ai noștri de la S.M.T. o locătoare în stare să toace 10 vagoane de furaj într-o zi. E inovația lor. O să v-o dăm și dumneavoastră, întovărășirii. E grozavă!

Inginerul Grigore se uită la Pavel.

— Ai intrat și dumneata în întovărășire?

Pavel Sanca își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Cît era să mai stau să mă uit la belșugul altora? Mi-a venit și mie timpul să intru în rîndul oamenilor cuminți.

În acea clipă simți mîna inginerului așezîndu-i-se tovarășește de umăr și un fior plăcut îi pătrunse în trup.

Olimpiada de șah

Echipa R. P. R., între primele 12 din lume!

După ce echipa R.P.R. a învins la Olimpiada de șah de la Moscova puternica formație a Argentinei, maestrul sovietic Rohlîn s-a apropiat de dr. O. Troianescu și i-a spus entuziasmat: „Șahiștii români au dobândit în ultimii cinci ani mai multe progrese decât alte țări în 20 de ani!”

Această apreciere au făcut-o numeroși specialiști de șah din toată lumea. Ei au avut surpriza să constate că reprezentativa noastră este o echipă omogenă, cu o deosebită putere de luptă. În majoritate tineri, jucătorii noștri s-au dovedit a fi

ofensivi, buni cunoscători ai teoriei șahului. Victoriile obținute asupra reprezentantivilor din Grecia, R. D. Germană, Columbia, Filipine, Belgia, Argentina și R. P. Bulgaria, au consacrat echipa noastră între primele 12 din lume.

Trebuie arătat că lipsa de experiență a marilor concursuri pe echipe a făcut ca jucătorii noștri să piardă o serie de partide în care aveau avantaj și pe care, în mod normal, trebuiau să le câștige. În echipa noastră au jucat dr. O. Troianescu, I. Bălănel, V. Ciociltea, Th. Ghițescu, M. Rădulescu și B. Soos.

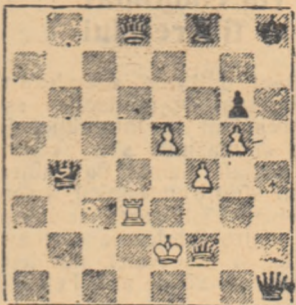

Diagrama de mai sus prezintă o poziție cu totul neobișnuită survenită în partida Bălănel — Larsen (Danemarca). După ce a avut avantaj, Bălănel (cu albele) a greșit și s-a ajuns în această poziție în care se află pe tablă patru dame! Jucătorul danez, care avea inițiativa, a continuat astfel: 65... Dh4+, 66. Rd1, Db1 + 67. Rd2 Db2 + 68. Rd1, Dh1+ și Bălănel a cedat.

Comentariu extern

Calea tratativelor — nu amenințări și șantaj

Am intrat în a treia lună de când guvernul egiptean, cedând în virtutea dreptului său firesc și a intereselor poporului egiptean, a naționalizat Canalul de Suez. Furioase peste măsură de această „îndrăzneală și nesocotită” a guvernului egiptean, cercurile imperialiste engleze, franceze și americane nu-și găsesc liniștea.

Conferințe peste conferințe, discursuri, „misiuni” diplomatice și cite alte mijloace de șantaj n-au folosit guvernele celor trei puteri apusene pentru a determina guvernul egiptean să renunțe la hotărârea sa. Șantajul diplomatic a fost însoțit de presiuni economice și militare. Cât s-au zbatut acționarii fostei companii a Canalului de Suez să dovedească că fără ei navigația pe Canal va fi pusă în pericol! Dar spre marea lor dezamăgire navigația pe Canal se desfășoară în mod normal.

Inițiatorii boicotării navigației pe Canal încearcă și alte amărăciuni. Rîndurile celor care odinioară le urmau planurile politice se fărâmițează. La ultima întâlnire de la Londra menită să pună pe picioare așa numita „asociație a țărilor care folosesc Canalul”, planul anglo-franco-american de șantaj și amenințarea Egiptului s-a izbit de rezistență și împotrivire din partea unora dintre participanți. Cu toate „îndulcirile” aduse sus amintitului proiect, al cărui inițiator este Dulles, conferința s-a încheiat fără rezultat. Ziarele apusene scriu chiar despre o criză și o spărtură care s-a ivit în alianța apuseană.

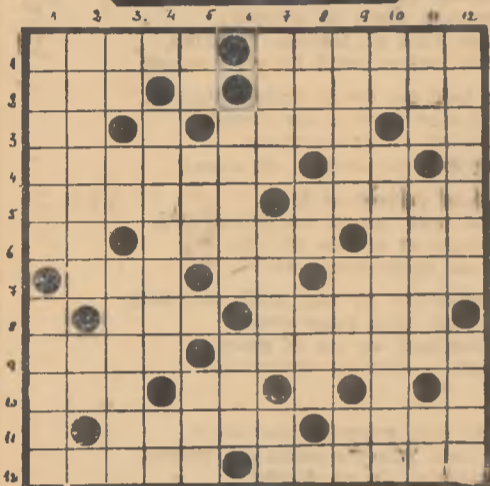
Evenimentele din jurul Suezului au dovedit încă o dată falimentul „politicii de forță”. Vremurile noastre sînt vremurile rezolvării pe cale pașnică a oricărei probleme aflată în discuție. Guvernele care încearcă să se împotrivescă acestui mers, nu fac decât să se izoleze tot mai mult atât față de masele populare din propriile țări, cit și față de opinia publică mondială.

Popoarele doresc o reglementare pașnică a problemei Canalului de Suez, reglementare care să nu știrbească cu nimic drepturile suverane ale Egiptului. Pe această linie se situează și răspunsurile date de N.A. Bulganin directorului unei agenții de știri americane. Șeful guvernului sovietic s-a pronunțat pentru o întâlnire la nivelul cel mai înalt cu guvernele Egiptului, Indiei, Franței, Angliei și S.U.A. Cu siguranță că o asemenea conferință poate ușura calea rezolvării în mod just a problemei Canalului de Suez. Din nou guvernul sovietic își aduce contribuția sa însemnată la întărirea păcii în lume, se dovedește cu adevărat slujitorul credincios al intereselor popoarelor.

A. VASILESCU

Cuvinte încruciate

LOCURI

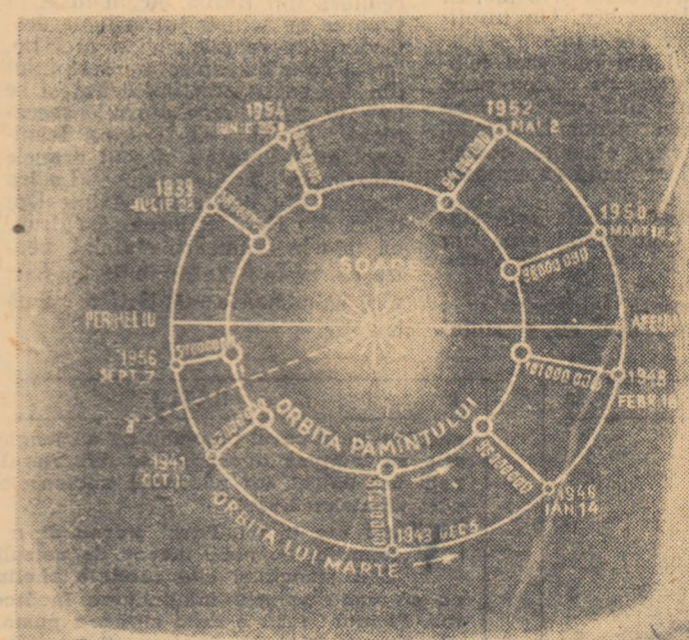
loc, avînd același scop — S-a dus dintr-un loc în altul.

Vertical: 1. Loc neocrecizat — Loc unde se expun obiecte de artă. 2. A pune altceva în loc — Vezi 3 orizontal (ultima semnificație). 3. Pronume — Conjunție — Opreți în loc. 4. Urniți din loc — Nit fără floare. 5. Brăzdez un loc — Lemn ascuțit la un capăt și înfipt în pămînt — A împreuna. 6. Loc neîngrădit — Locul unde cotește un drum. 7. „Casă” ce se poate muta dintr-un loc în altul — Loc de unde se scot cărbunii (pl) — Ion Petrescu. 8. În clipa aceasta — Pronume posesiv — Vine pe la gene. 9. Schimbat dintr-un loc în altul — Numeral — Notă muzicală. 10. Apartament — Merge, dar nu se mișcă din loc. 11. Din loc în loc — La soba de gătit — La revvedere. 12. Alături — Contingent.

Orizontal: 1. A pune lucrurile la locul lor — Loc pentru păstrarea alimentelor. 2. În acest loc — Nici un loc liber. 3. Ulmeanu Herman — A dorit — Soare egiptean. 4. Lăsat în mai multe locuri — Locul lui nu-i în carul cu fin. 5. Trimis cu o misiune specială — Cîmpie întinsă și sece-toasă. 6. Ocupă primele locuri în alfabet — Loc pentru depozitarea vinului — Pronume nehotărît. 7. Fir — Pronume — La capetele ei sînt roțile căruței. 8. A se ivi deodată dintr-un loc — Fiul fratelui sau surorii. 9. A mișca din loc — Loc în centru. 10. Ține loc de jurămînt — Două vocale. 11. A fixa un loc precis — Loc prăpăstios. 12. Mai mulți oameni la un

loc de unde se scot cărbunii (pl) — Ion Petrescu. 8. În clipa aceasta — Pronume posesiv — Vine pe la gene. 9. Schimbat dintr-un loc în altul — Numeral — Notă muzicală. 10. Apartament — Merge, dar nu se mișcă din loc. 11. Din loc în loc — La soba de gătit — La revvedere. 12. Alături — Contingent.

Există viață pe Marte?

Pozițiile planetei Marte în intervalul 1939—1956. Opozițiile favorabile au loc cînd Marte este aproape de periheliu.

formează un sistem care leagă între ele mai multe orașe sub o cupolă de materie transparentă.

Putem crede că în viitor viața va deveni mai intensă pe Marte? Părerile sînt împărțite. După ultimele comunicări ale observatorilor din lumea întreagă se pare că Marte este în agonie, deoarece lipsa oxigenului și aerului interzic dezvoltarea vieții.

Aceasta înseamnă că în sistemul nostru solar numai pe pămînt există oameni? Ar fi să grăbim un răspuns, deoarece pe o altă planetă, pe Venus, la o depărtare de zeci de milioane de kilometri sînt condiții potrivite pentru viață. Dar, în curînd, se pare că se vor cunoaște misterele de pe Marte. Savantul sovietic Klebtrevici crede că nu va trece mult și rachetele terestre se vor învîrți în jurul lui Marte pentru ca ulterior un tanc-laborator, capabil să transmită date și observații prin aparate speciale, să ajungă acolo.

În anii viitori, sateliți artificiali vor pleca de pe globul nostru pentru a pregăti prima etapă a unui lung drum interstelar. Acest drum va fi un triumf al inteligenței omenești.

Colțul gospodinei

ARDEI GRAȘI PENTRU UEMPLUT. După ce am ales ardeii cei mai mari și cărnosi, îi spălăm și îi golim de semințe. Apoi îi prăfuim pe dinăuntru cu sare mărunță, amestecată cu zahăr (o lingură de zahăr la două linguri de sare). Ținem ardeii prăfuiți 2-3 zile

într-un vas pînă lasă zeamă, apoi virim cite 3-4 ardei unul în altul fără să-i indesăm prea tare ca să nu se rupă. Astfel îi așezăm în borcane rînduri-rînduri culcați și turnăm peste ei zeama ce-au lăsat-o. Punem deasupra un teasc ca să stea apăsați. Legăm borcanul cu hîrtie celofan sau cu bășică de bou, larna, la întrebuițare, îi spălăm bine în citeva ape, îi lăsăm peste noapte în apă rece și apoi îi umoalem cu carne sau cu orez.

ROȘII INTREGI ÎN SARAMURĂ. Așezăm într-un borcan curat un strat de frunze de viță, de coacăze, de mărar și citeva ardei iuți sau boabe de piper. Punem deasupra roșii mici, tari și acoperim cu saramură (fiartă și răcită de-o parte). Saramura în care conservăm roșiile trebuie să fie destul de tare (dacă un cartof sau un ou plutește deasupra fără să cadă la fund, atunci este bună). După ce am turnat saramura punem un strat de seu cald. Seul cînd se întărește are rostul să nu lase să pătrundă înăuntru aerul. Borcanul astfel închis trebuie dus îndată la cămară și să nu fie mișcat din loc pînă-l desfăcem.

Sfaturi practice
• Dacă mîncarea e prea sărată, puneți în cratiță citeva felii de cartofi crud. Ele vor absorbi sarea și mîncarea își va recăpăta gustul.
• Ca să nu se „prîndă” laptele de fundul cratiței procedați astfel: puneți pe fundul vasului o bucăciță de zahăr cubic sau o linguriță de zahăr tos și numai după aceea turnați laptele.
• Pentru ca rufele să fie de un alb scîpitor, iar cele colorate să-și păstreze culoarea, adăugați puțin oțet în apa în care le clățiți.
• Sticlele murdare se spală ușor în felul următor: puneți în sticla respectivă coji de ouă și apă. Astupați gura sticlei cu podul palmei și mișcați-o iute în toate direcțiile, citeva minute. Goliți apoi sticla și limpeziți-o în mai multe ape.

MARELE POPOR CHINEZ

și făurește o viață nouă

La 1 octombrie marele popor chinez și alături de el întreaga omenire muncitoare sărbătorește a șaptea aniversare a proclamării Republicii Populare Chineze.

Proclamarea R. P. Chineze s-a înscris ca o dată memorabilă în istoria întregii omeniri. După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și constituirea primului stat socialist din lume, victoria revoluției chineze a însemnat cea mai puternică lovitură dată sistemului capitalist. Conducus de încercatul partid comunist, poporul chinez a înfrânt și răsturnat de la putere clica reacționară gomindanistă. China a devenit un stat independent, suveran. În anii ce s-au scurs R.P. Chineză s-a afirmat ca o mare putere, care-și închină toate puterile sale întărirea păcii în lume.

Într-o perioadă scurtă, poporul chinez a obținut succese uriașe în opera de construcție pașnică și de transformare a țării dintr-o semicolonie a puterilor străine, într-o țară cu o economie în plină dezvoltare. China de astăzi este un imens șantier. Construcția cuprinde toate domeniile vieții. Se construiesc uriașe uzine, se înalță centrale electrice, se zăgăzuesc cursurile apelor, se întind mii de kilometri de cale ferată. Poporul chinez a obținut, sub conducerea partidului comunist, o victorie hotărâtoare în transformarea socialistă a agriculturii, industriei meșteșugărești, industriei și comerțului.

Transformările socialiste din țară s-au răsfrânt din plin în viața oamenilor muncii din China. Comparând situația poporului chinez înainte și după revoluție, scriitorul francez Jean Paul Sartre, în impresiile culese cu prilejul unei călătorii făcute în R.P. Chineză, scrie că înainte chinezul trăia de la o zi la alta: dacă trecea ziua și el era în viață, îi mulțumea pentru asta lui Dumnezeu. În prezent, spune autorul situația este cu totul alta. Chinezul are încredere în viitor, el nu are grija zilei de mâine.

Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez a deschis noi și luminoase căi în transformarea socialistă a țării. Îndeplinirea celui de-al doilea plan cincinal va duce China la obținerea unor mari succese pe drumul transformărilor socialiste. Strâns în jurul Partidului Comunist Chinez, marele popor chinez pășeste cu încredere în făurirea viitorului său luminos.

Pe ogoarele cooperativei agricole de producție din satul Hsiang, regiunea Cvansi, recolta de orez a crescut bogată. Munca înfrățită răsplătește din plin hărnicia oamenilor.

Popas în satul Tu-en-gran

Sint oameni care chiar dacă la un moment dat au o preocupare, totuși ori de câte ori sint solicitați să facă ceva — firește nu în legătură cu preocuparea — ei le rezolvă pe toate; într-un cuvânt răspund „și în dreapta și în stînga”. Din categoria acestor oameni face parte și Li-Mu-lin, președintele cooperativei agricole de producție „Verde, în toate cele patru anotimpuri”, din satul Tu-En-Gran, situat nu departe de zidul cel mare al orașului Pekin.

Preocuparea președintelui era să informeze pe autorul acestui reportaj cum a crescut și cum se dezvoltă cooperativa. Solicitățile erau diferite și veneau pe căi diferite. La telefon, Li-Mu-lin era întrebat câte camioane cu legume vor pleca la oraș. Președintele a răspuns: „Numai trei; două să transporte îngrășăminte la lotul 5”... Shen-Shing, un membru al cooperativei, n-a plecat de lângă noi pînă ce n-a primit răspuns la întrebarea: „Cum a rămas cu nunta?” Binevoitor Li-Mu-lin l-a arătat că toaștul este pregătit, iar el, Shen-Shing, să nu uite să ridice de la magazin vinul atât de prețios la o asemenea ocazie... Și iarăși la telefon...

...Președintele, să aibă cam la 50 de ani, e un om scund, așa cum sint mai toți oamenii din partea de nord a Chinei, cu fata ovală, cu privirea deschisă, sinceră. Mai tot timpul își însoțea vorbele cu gesturi largi... „Vedeți, la noi, obiceiul pămîntului cere ca averea s-o vezi în hambare și pe cîmp. Ce-ai spune, dacă-am face o plimbare? Să lăsăm telefonul!” Am răspuns la invitația președintelui și după ce am parcurs o bună bucată de drum, prilej de a cunoaște și alți membri ai cooperativei cu care am schimbat tradiționalul „Ni-ha” (binețe), iată-ne în „plin cîmp”. Pe o suprafață de mil de „mu” — (un „mu” este cam a cincea parte dintr-un hectar) — se întindea o grădină de legume și zarzavaturi de toată frumusețea. Colo erau roșii, dincolo răsăduri de varză și apoi numeroase brazde cu usturoi, morcovi și altele. Plantele erau vi-guroase și promiteau să dea o bună recoltă. Pe aceeași suprafață se afla și o seră încăpătoare, înzestrată cu toate cele necesare, și care pe timpul iernii dă o recoltă de legume tot atât de bogată ca și cultura în cîmp deschis.

Cooperativa a luat ființă în anul 1952 cu 28 de familii. N-au trecut nici doi ani și s-au

înscris 1.000 de familii. „Acum, cînd ne vizitați — spuse președintele — în cooperativa lucrează 2.300 de familii, adică, tot satul nostru”... Pentru o clipă am dat friu liber gîndului să adune din brisoave mai vechi și mai noi, întâmplări din viața țaranului chinez, sortit de capitaliști să rămînă rob pe vecie. Mulți, „cît furnicile pămîntului” — cum spune o vorbă din popor — nu aveau nici un „mu” de pămînt, um-

deslușesc și în școala nouă, și în casele noi, și-n mașinile noi care lucrează pămîntul, slujit cu credință și pricepere de membrii cooperativei... Dar să nu uităm și planurile de viitor. Iată-le din spusele lui Li-Mu-lin: „Vom face irigații moderne, vom spori numărul animalelor care ne dau hrană și lîmă, vom mai cumpăra mașini, căci cele existente nu pridesc să lucreze pămîntul, care an de an se întinde și cere ca din mustul lui să crească roade”

Am colindat mult timp cu Li-Mu-lin, căci obiceiul locului „averea s-o vezi în hambare și pe cîmp”, — trebuia împlinit... E drept, telefon nu era pe cîmp, dar solicitații s-au mai găsit... „Tovarășe președinte, unde dăm filmul astă seară?” Li-Mu-lin a răspuns scurt, puțin încudat, căci cel care a pus întrebarea era doar de aici și cunoștea rosturile... „Unde? La club!”

Filmul se numea „Lupta noastră comună”, și imaginile lui, aduceau crîmpeie din lupta proletariatului și a țărănimii muncitoare din China pentru o viață nouă, luminoasă. Mai mult ca sigur, imaginile vorbeau și de țărani harnici, ca acei din Tu-En-Gran.

ION SAVA

Note de drum din R. P. Chineză

blau goi, suferințele iernii îi făceau să invidieze chiar și blana animalului înhămat la „tashe” (căruța sărmanului). Foamea îi mîna din loc, îi mîna slugi pe simbrii de ocară... Dar femeia, cea pedepsită să-și ologească picioarele și să mănînce orezul din blid, numai după ce toți ai ei și-au amăgit pîntecele?!

...„Adică tot satul”. Cuvintele președintelui mi-au sunat din nou în auz. Astăzi, țaranul chinez „harnic ca furnica” își muncește roadele pentru bunăstarea lui. În satul Tu-En-Gran semnele noului se

VEN TSE *)

SATUL NOU

—Fragment—

Poate c-ai fost pe-aici și l-ai văzut
Și-ai să mă crezi, iubit necunoscut!
Pe aste-ntinderi oable de pămînt
Cu gușteri verzi, prin tufe lunecînd,
Prin Gobi, veșnicul deșert,
Din veac în veac dormind inert,
Prin vechi nisipuri roase de talfun
A răsărit o vatră — un cătun!
Privește-l, haide, doar ai mai trecut,
Poate pe-aici, iubit necunoscut!
Privește, hai, căsuțele albind,
Sub plopii noi cu frunze de argint.
Sint încă mici și firavi. Da-ntr-o zi
Mii ciocirlii pe crengi vor poposî.

De vei fi fost pe-aici, nu-i de prisos,
Să bați din nou ogorul nisipos
Și să privești mereu, să tot privești
Sătucuri noi prin platurile chinezești!
Să vezi cum crește scumpul meu sălaş!
E fapta noastră; nu e un miraj!
Să vezi, cum mîine, cite stele sint
Vor înflori pe-ntînsul meu pămînt!

În romînește de MIHAIL COSMA

*) Poet contemporan din R. P. Chineză

Din realizările poporului chinez

● Cooperativizarea agriculturii în China a fost în linii mari terminată. Din cele 120 milioane de gospodării țărănești, cite se numără în R. P. Chineză, 110 milioane, adică 91,7 la sută, au intrat în cooperative agricole de producție. Dintre acestea 35 milioane de gospodării au intrat în cooperative de tip inferior și 75 milioane, adică majoritatea, în cooperative de tip superior.

Aceasta constituie o mare victorie istorică a poporului chinez. Ea deschide o nouă pagină în viața satului chinez, în viața întregii țări.

● Numărul meș-

tesugarilor care au intrat în cooperative meșteșugărești, de forme diferite, constituie 90 la sută din totalul lucrătorilor ocupați în industria meșteșugărească.

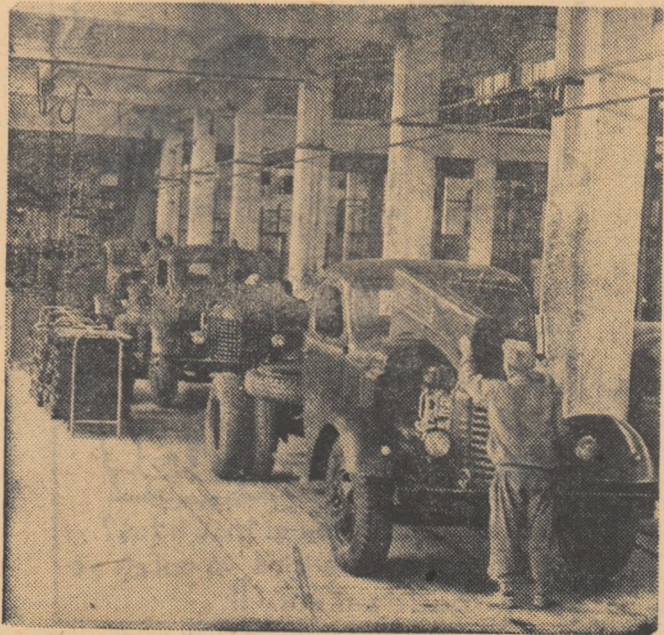
● Cooperativizarea a fost terminată în general și în comerțul individual cu amănuntul, care efectuează achiziționarea și desfacerea pe bază de comision din însărcinarea comerțului de stat și cooperatist.

● R. P. Chineză a înregistrat progrese deosebit de mari atât în ceea ce privește cercetările cit și producția de anti-

biotice. Industria farmaceutică chineză produce mari cantități de penicilină și sintomicină. De curînd s-a organizat producția experimentală de streptomycină și de auroomicină.

● În prezent, în China se tipăresc 468 de ziare și 388 de reviste. Tirajul ziarului „Jeminj-bao”, organul central al Partidului Comunist Chinez, se ridică la 810.000 de exemplare zilnic.

● Anul viitor, în orașul Lolan, va fi terminată construcția primelor uzine de tractoare din R. P. Chineză.

Lîngă orașul Cianciun se află prima uzină de automobile din R. P. Chineză, construită după proiectele specialiștilor sovietici. Întregul utilaj, a fost executat în Uniunea Sovietică. Primele autocamioane purtînd marca „Dziefan” (Eliberarea) străbat de-acum drumurile Chinei.

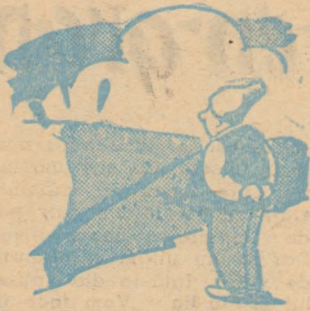
Epigrame

Comuna Culciu Mic din raionul Satu-Mare este prima din raion care a predat toate cotele de păioase către stat.

Aici, tovarăși, ce să zic? —
Fac următoarea constatare:
O fi el satul ăsta MIC,
Dar a făcut un lucru MARE!

In comuna Valea Rea din raionul Vaslui se întârzie arăturile de toamnă.

Cînd îl vezi cum întîrzie
Cu aratul, zici: Măi, măi,
Oare Valea REA să fie,
Ori is gospodari răi?

IGOR BLOCK

De multă vreme, secția sănătate a raionului Gîrlort neglijează să numească un medic la dispensarul din comuna Bărbătești.

Cum cei din secțiune tot nu vor
Să caute o rezolvare,
Le-ar trebui un medic chiar și
lor,
Să-l... vindece de nepăsare.

Satira și UMOR

Arături de mîntuială

Pe terenurile gospodăriei agricole colective „I.C. Frimu” din comuna Leordeni, raionul Topoloveni, regiunea Pitești, dezmirișite de tractoristul Matei Marin din brigada a 10-a S.M.T. Teiu, se văd... semănate o mulțime de piese de tractor (pierdute de susnumitul) iar arătura, făcută e... ca și cum n-ar fi.

Cînd se porni Matei Marin să are,
Se auzi întii... un zgomot mare:
Motorul — șaptezeci și cinci pe oră,
Iar bulgării, sărind ca dracii-n horă.

Șenilelor — pe tot întinsul luncii —
Pînă la prînz, săritu-le-au papucii
Și după-a nu știu citea dintre mese
(Servită tractoristului pe-alese)
Pierdu tractorul trei pătrimi din piese.

Săltau ca-n sirbă plugurile-n brazdă
(Nu le primea pămîntul botu-n gazdă)
Și-n loc să iasă pe-a lor urme rîme,
Cum iese la aratu-n adîncime,
Leșea doar... uruitul de potop
Și-arareori, vreun greiere șchiop.

Mai rar să afli tractorist asemeni!
Bine că n-are-n Teiu și frați gemeni...
Că de-ar avea, ne-am pomeni-n ogoare,
In loc de griu, cu piese de tractoare.

M. VOINEA

Scrisorile lui Ilie Poznașu

Îa spune dumneata, cititorule, știi ce-i acela un centru de închiriat unele agricole? Va-să-zică știi: cred și eu. Doar vei fi avînd în comună așa ceva! Desigur, acum, la vremea însămînțării de toamnă, te duci la centru, dai un fleac de hîrtie, și-ți iei semănătoarea, boroană, mă rog ce-ți poștește inima, ca să iasă bine. Numai că treaba asta o faci doar dacă nu ești cumva din comuna Horgești, raionul Bacău. Crezi că în comuna asta nu există centru de închiriat? Ba există. Numai că poți dumneata să plătești oricîtă chirie, semănătoare sau altă aia tot nu pupi. Adică, poți să iei, dacă vrei să pierzi vremea de pomană taman acu'. Poftim? Păi cum să nu pierzi vremea omule, dacă sînt stricate ca vai de mama lor. Mă mir și eu cum s-au distrus așa, că doară Nicolae Irofte, președintele cooperativei, e tare grijuliu. Așa de grijuliu că le ține în curtea cooperativei, sub nasul lui. Și nu le ține singur. Îl ajută în treaba asta vicepreședintele Emil Ibrian și contabilul Dumitru Costroș. Are dreptate. Cum să se îngrijească un singur om de atîta fierărie, cită e-ngrămădită la centrul lor de închiriat! Uite mie, cînd mi-a venit gîndul ăsta în cap, nu m-am putut opri să nu-mi trag o laudă: „Țiî deștept ești mă Poznașule!”

Și mulțumit de ideea care mi-a venit mă duc mai la marginea satului, pe șosea, și aștept. Nu stau mult și hop că trece un camion, condus de un tinerel. Îi fac semn.

— Ia oprește mă tătucule!
— Unde vrei să mergi?
— Nu merg nicăieri.
— Atunci de ce mă oprești din drum?
— Așa. Am eu să-ți propun o afacere.

După ce-i explic ce vreau să fac, ne urcăm în mașină și oprim direct în fața centrului de închiriat. Sunăm de citeva ori și iaca les „șefii”.

— Deschideți poarta, măi gospodariilor — le zic.
Deschid ei și băgăm mașina înăuntru. Eu sar jos și-i lau repede:

— Puneți mina, fraților, și încercați fiarele astea în mașină.
— Da' de ce? — sar toți la mine.
— Păi... să le ducem la fier vechi.

— Ce fier vechi, tovarășe! Astea-s mașinile de la centrul nostru de închiriat — zice președintele.

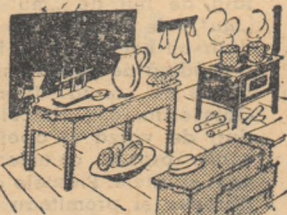
— Atunci dacă-s mașini de ce stau aici, în loc să fie pe cîmp?
— Fiindcă... sînt stricate.
— Așa! atunci tot la fier vechi trebuie să cărate.

Și ne-am ciondănit noi așa, pînă și-au dat oamenii cuvîntul c-au să le repare. I-am crezut. Numai să dea dumnezeu să nu se fi ținut de cuvînt că, dacă le mai găsesc așa, chiar le iau. S-auzim de bine!

ILIE POZNAȘU

ȚEPI

Laboratorul școlii din Negrești — Baia Mare, a fost transformat în bucătărie de cei care locuiesc în incinta clădirii

Nu-i schimbat în școala lor
Absolut nimica chiar:
Sala-i tot laborator,
Însă unul... culinar.

V. D. POPA

GAZETA DE PERETE DIN COM. GALICEA MARE - RAIONUL BĂILEȘTI, E LIPSITĂ DE ARTICOLE. DE MULTĂ VREME

— Ce să fac? M-am hotărît să învăț ca să-mi scriu singură articolele!

PAZNICII CÎMPENI DIN COM. RACI - RAIONUL STREHAIA NU-ȘI FAC DATORIA. ASTFEL, CULTURILE DE PORUMB DATE ÎN PAZA LUI A. BUȚU, AU FOST DISTRUSE DE VITE.

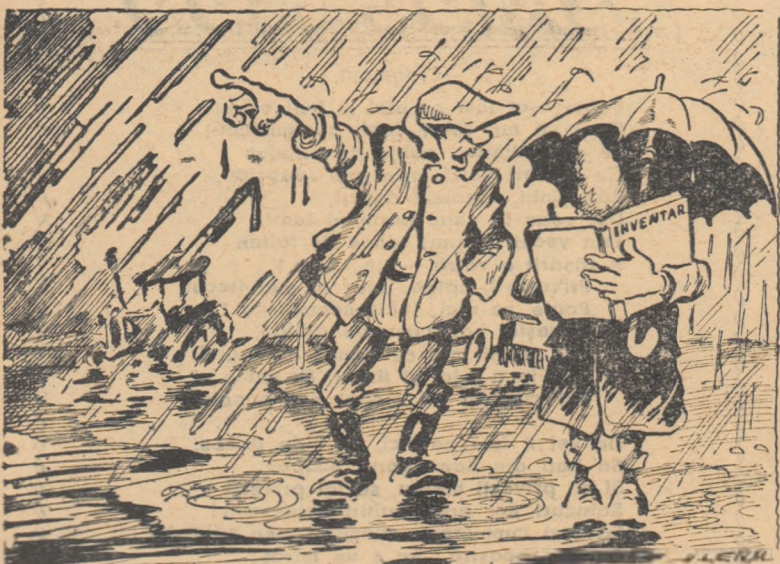
— Dacă le mîncăm și pe-astea îi strîcăm umbra și mi-e frică să nu se supere!

TEHNICIANUL AGR. G. LAZĂR DE LA PUNCTUL AGRICOL DIN COM. MÎNĂȘTIREA DOAMNEI - RAIONUL BOTOȘANI, STĂ MAI MULT LA ORAȘ.

— Urîți cartofi!! De ce l-ai mai adus?
— E singura ocazie cînd vă puteți vedea roadele muncii!!

(Desene și texte de NIC. NICOLAESCU)

— Scrie: ici un tractor, dincoace o semănătoare... dar nu mai știu ce-i în balta aia, că nu se mai vede nimic.

(Desen de H. LERU)